

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 20 listopada 2012 r.

Poz. 4065

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NK-N6.4131.765.2012.JK8

Wrocław, dnia 16 listopada 2012 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.)

stwierdzam nieważność

- § 5 ust. 1 pkt 1 we fragmencie „oraz zabudowy wielorodzinnej, oznaczonej na rysunku planu symbolem MW”,
- § 5 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „Każde działanie podejmowane lub planowane na obszarze Natura 2000 i w jego najbliższej otulinie bezwzględnie podlegać winno procedurze OOS, z obligatoryjnym uwzględnieniem warunków ochrony siedliska oraz towarzyszącej mu flory i fauny”,
- § 7 ust. 2 pkt 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”,
- § 8 ust. 3,
- § 11 ust. 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”,
- § 11 ust. 2 pkt 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”,
- § 11 ust. 2 pkt 2 lit. a we fragmencie „(przewody prowadzone w liniach rozgraniczających ulic za zgodą zarządcy drogi)”,
- § 11 ust. 2 pkt 2 lit. b we fragmencie „w uzgodnieniu z właścicielami nieruchomości”,
- § 11 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „za zgodą zarządcy dróg” oraz „za zgodą ich zarządcy”,
- § 11 ust. 2 pkt 4 we fragmencie „za zgodą zarządcy dróg”,
- § 11 ust. 2 pkt 4 lit. a we fragmencie „w uzgodnieniu z właścicielami nieruchomości”,
- § 11 ust. 2 pkt 5 lit. a we fragmencie „Dopuszcza się odstępstwo od ww. zasady w uzgodnieniu z właścicielem terenu i zarządcą sieci”,
- § 11 ust. 2 pkt 5 lit. c we fragmencie „odbywać się będzie na warunkach określonych przez właściciela sieci”,
- § 11 ust. 2 pkt 5 lit. d we fragmencie „po uzgodnieniu z zarządcą sieci”,
- § 11 ust. 2 pkt 5 lit. e we fragmencie „za zgodą zarządcy sieci”,
- § 11 ust. 2 pkt 7 we fragmencie „na warunkach określonych przez właściciela sieci”,
- § 13 ust. 1 pkt 1 we fragmencie „MW”,
- § 13 ust. 1 pkt 4,
- § 13 ust. 1 pkt 5,
- § 13 ust. 2 pkt 4,
- § 13 ust. 2 pkt 5,

- § 14 ust. 2 pkt 14 we fragmencie „budowlanych” i pkt 15 we fragmencie „budowlanych”,
- § 15 ust. 2 pkt 14 we fragmencie „budowlanych” i pkt 15 we fragmencie „budowlanych”,
- § 16 ust. 2 pkt 14 we fragmencie „budowlanych” i pkt 15 we fragmencie „budowlanych”,
- § 17 ust. 2 pkt 4 lit. a,
- § 17 ust. 2 pkt 14 we fragmencie „budowlanych” i pkt 15 we fragmencie „budowlanych”,
- § 18 ust. 2 pkt 4 lit. b,
- § 18 ust. 2 pkt 11 we fragmencie „budowlanych” i pkt 12 we fragmencie „budowlanych”,
- § 19,
- § 22 ust. 4,
- § 25,
- § 26 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”,
- § 26 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”,
- § 26 ust. 3,
- § 27 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”,
- § 27 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządców sieci”,
- § 29 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”,
- § 30 pkt 1 we fragmencie „MW”,
- § 30 pkt 2 we fragmencie „UT” oraz we fragmencie „EW”,
- rysunku planu w zakresie terenów: MW/1, EW/1- EW/5 oraz terenu UT/1 uchwały Rady Miejskiej Góry Nr XXXI/217/12 z dnia 9 października 2012 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Góra, obręb Sławęcice.

Uzasadnienie

Na sesji dnia 9 października 2012 r., działając na podstawie art. 20 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 roku, poz. 647) oraz na podstawie uchwały Rady Miejskiej w Górze nr IX/67/11 z 6 maja 2011 roku Rada Miejska Góry, po stwierdzeniu, że ustalenia niniejszego planu nie naruszają ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy zatwierdzonego uchwałą nr XVIII/126/99 z 26 października 1999 r., Rada Miejska Góry podjęła uchwałę nr XXXI/217/12 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Góra, obręb Sławęcice.

Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru dnia 17 października 2012 r.

W przedmiotowym planie Rada określiła teren MW, jako obszar zabudowy wielorodzinnej. Obszar ten został oznaczony na rysunku planu jako MW/1. Tymczasem analiza treści planu wykazała, że nie zawiera on szczegółowych ustaleń dla tego terenu. Do obszaru MW odniesiono się w § 5 ust. 1 pkt 1, w § 13 ust. 1 pkt 1 oraz w § 30 uchwały nr XXXI/217/12. Ww. odniesienia do terenu MW nie mogą jednakże zostać uznane za ustalenia dotyczące przeznaczenia tego terenu i zasad jego zagospodarowania.

Pismem nr NK-N6.4131.765.2012.JK8 z dnia 2 listopada 2012 r. organ nadzoru wystąpił do Burmistrza Góry o zajęcie stanowiska odnośnie braku ustaleń w treści planu dla terenu MW.

W piśmie PRI 6723.74.2012 z dnia 6 listopada 2012 r. Burmistrz Góry wskazała, że „dokonano analizy zagospodarowania terenu i dla terenu MW/1 nie stwierdzono konieczności określenia takich ustaleń. Teren MW/1 jest istniejącym, już zagospodarowanym, zabudowanym obszarem. Ustalenia dotyczące terenów MW/1 zostały zawarte w § 5 ust. 1 pkt 1, w § 13 ust. 1 pkt 1 oraz w § 30. Po dokonaniu analizy terenu i stanu prawnego, dla terenów MW nie stwierdzono potrzeby określania dodatkowo szczegółowych przepisów określonych w rozdziale III z uwagi, że jest to mały fragment działki terenów pokolejowych, na którym znajduje się budynek byłej stacji kolejowej zamieszkały przez więcej niż dwie rodziny. Jednocześnie należy stwierdzić, że ob-

szar o symbolu MW/1 znajduje się w strefie „B” ochrony konserwatorskiej, dla której zasady (warunki) zostały określone w § 6 ust. 1 i umieszczenie ich w Rozdziale III byłoby w zasadzie ich powieleniem.”

W ocenie organu nadzoru powyższe wyjaśnienia nie mogą zostać uznane za uzasadnienie braku ustaleń w treści planu dla terenu MW/1.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Z kolei § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) w zakresie wymogów dotyczących stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego stanowi, że ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Regulacja ta wprowadza zatem trzy rodzaje naruszeń, które powodują nieważność planu zagospodarowania przestrzennego. Jest to naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu sporządzania planu oraz naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Należy przy tym wskazać, że jedynie w przypadku trybu sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca postanowił, że naruszenie powodujące nieważność planu musi mieć charakter istotny. Brak takiej gradacji naruszeń w przypadku naruszenia zasad sporządzania planu powoduje, że konieczność uznania planu za nieważny w całości lub w części będzie powodowało każde naruszenie zasad jego sporządzania. Organ nadzoru nie jest zatem władny oceniać, czy dane naruszenie zasad sporządzania planu będzie uzasadniało zastosowanie właściwych środków nadzorczych czy też będzie uzasadniało odstąpienie od ich stosowania. Sytuacja ta nakłada bowiem na organ nadzoru obowiązek podjęcia określonego działania, czyli doprowadzenia do wyeliminowania z obrotu prawnego wadliwego aktu prawnego.

Postępowanie nadzorcze dotyczące przedmiotowej uchwały ujawniło, że w trakcie sporządzania przedmiotowego planu zagospodarowania przestrzennego nastąpiło naruszenie zasad jego sporządzania. Działanie to miało miejsce poprzez niezamieszczenie w treści planu ustaleń dla terenu MW/1. Za wprowadzenie w treści planu ustaleń dla tego terenu nie może zostać uznane wyłącznie określenie: zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego dla tego terenu (§ 5 ust. 1 pkt 1), minimalnej szerokości frontu działki (§ 13 ust. 1 pkt 1), czy też stawki procentowej (§ 30 pkt 1).

Powyższe powoduje, że w przypadku terenu MW/1 brak jest możliwości powiązania ustaleń treści planu z rysunkiem planu. Co więcej, nie można uznać, że w przedmiotowej sprawie nie zachodziła konieczność wprowadzenia w treści planu dalszych ustaleń dla tego terenu.

W ocenie organu nadzoru realizacja procedury planistycznej, bez wprowadzenia w treści planu ustaleń dla wszystkich obszarów oznaczonych na rysunku planu, narusza w sposób istotny zasady sporządzania planu miejscowego. Analiza regulacji art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym pozwala stwierdzić, że załącznik graficzny stanowi integralną część uchwały i odzwierciedla w sposób graficzny tekstowe ustalenia planu. Oznacza to, że załącznik graficzny nie może zawierać ustaleń innych niż treść uchwały. Skoro na załączniku graficznym oznaczono obszar MW/1, Rada była zobowiązana do zawarcia w treści planu kompleksowych ustaleń dla tego terenu.

Brak ustalenia w treści planu przeznaczenia terenu MW/1 lub zasad jego zagospodarowania powoduje konieczność wyeliminowania z planu innych zapisów dotyczących tego terenu.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią uchwały a jej częścią graficzną polegająca na oznaczeniu na rysunku planu terenu, dla którego w treści planu nie wprowadzono ustaleń, stanowi istotne naruszenie prawa, tj. naruszenie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 1854/08, „(...) miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego, stanowiący o ograniczeniach w sposobie wykonywania prawa własności, winien stanowić o tym w sposób „czytelny i budzący jak najmniej wątpliwości interpretacyjnych”. Jeżeli tego nie czyni, budząc wątpliwości zasadniczej natury co do przeznaczenia terenu, to rzeczywiście może stanowić zagrożenie dla standardów demokratycznego państwa, powielając wątpliwości na etapie rozstrzygnięć indywidualnych. W konsekwencji taki plan to prosta droga do niekończących się sporów interpretacyjnych. I oczywiście nie chodzi tu o „zwykłe” wątpliwości in-

terpretacyjne pojedynczych norm prawnych, poddające się wykładni, ale takie, które dotyczą kluczowych kwestii jak przeznaczenie terenu.”

Ponadto wskazania wymaga, że wprowadzając na rysunku planu obszar oznaczony symbolem MW/1 Rada nie zawarła również innych ustaleń dla tego terenu, wymaganych przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Rada określając zasady i warunki scalania i podziału nie określiła bowiem tych zasad dla ww. obszaru oznaczonego symbolem MW/1. Dla terenu tego określono jedynie minimalną szerokość frontu działki (§ 13 ust. 1 pkt 1).

Z kolei jak stanowi § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), ustalenia dotyczące szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości powinny zawierać określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego.

Rada w zakresie terenu MW/1 nie wypełniła zatem również dyspozycji § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co dodatkowo potwierdza zasadność orzeczenia o nieważności poszczególnych zapisów planu dotyczących terenu MW/1, a także rysunku planu w zakresie tego obszaru.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, zasadnym jest orzeczenie o nieważności § 5 ust. 1 pkt 1 we fragmencie „oraz zabudowy wielorodzinnej, oznaczonej na rysunku planu symbolem MW”, § 13 ust. 1 pkt 1 we fragmencie „MW”, § 30 pkt 1 we fragmencie „MW” oraz rysunku planu w zakresie obszaru MW/1 jako podjętych z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 1 i pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W § 19 Rada zawarła ustalenia dla terenu UT/1 o przeznaczeniu podstawowym – tereny usług turystyki. W § 19 ust. 1 Rada wskazała, że w zakresie przeznaczenia terenów ustala się: 1) przeznaczenie podstawowe terenów stanowią usługi turystyczne, 2) dopuszcza się lokalizację: a) sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, b) ciągów pieszych i rowerowych, c) zabudowy turystycznej, gospodarczej i mieszkalno- gospodarczej związanej z prowadzeniem usług, jedynie pod warunkiem nie powodowania ingerencji w istniejące warunki fizjograficzne, d) stawów hodowlanych i zbiorników małej retencji, e) zbiorników wodnych dla celów rekreacyjnych, f) ośrodków jeździectwa, kortów tenisowych oraz pól golfowych, g) nieuciążliwych usług komercyjnych, h) zabudowy turystycznej, gospodarczej i mieszkalno- gospodarczej towarzyszącej funkcji podstawowej.

Tymczasem postępowanie nadzorcze ujawniło, że Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego dla Gminy Góra, w zakresie terenu UT/1, przewiduje zakaz lokalizacji usług turystyki.

W tym miejscu wskazania wymaga, że obszar objęty przedmiotowym planem zagospodarowania przestrzennego w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego dla Gminy Góra został zlokalizowany poza tzw. strefami, określonymi w Studium. Dla ww. obszaru poza strefami w Studium zawarto następujące ustalenia:

- „obszary utrzymania i ochrony rolniczej przestrzeni produkcyjnej (położone poza ww. strefami),
- utrzymanie i ochrona rolniczej przestrzeni produkcyjnej poprzez odpowiednie kształtowanie krajobrazu rolniczego i wzmocnienie funkcji glebochronnych (ochrona i odtwarzanie zadrzewień przydrożnych, śród-polnych i przywodnych, maksymalne ograniczenie przejmowania gruntów rolnych na cele nierolnicze, np. objęcie ochroną wszystkich gleb kl. I–IV a),
  - dopuszczenie rozwoju zabudowy mieszkaniowej, przemysłowo-magazynowej, handlu oraz usług (z wyjątkiem turystyczno-rekreacyjnych), pod warunkiem respektowania ww. ustalenia,
  - dopuszczenie realizacji uzupełniających (zabudowa mieszkaniowa siedliskowa i funkcje nie kolidujące z nią) na obszarach zainwestowania wiejskiego,
  - uregulowanie gospodarki wodno-ściekowej,
  - promocja działań proekologicznych.

W związku z powyższym organ nadzoru pismem nr NK-N6.4131.765.2012 z dnia 8 listopada 2012 r. wystąpił do Burmistrza Góry o zajęcie stanowiska odnośnie powyższego.

Burmistrz Góry w piśmie nr PRI 6723.77.2012 z dnia 9 listopada 2012 r. wskazała, że „W zakresie zapytania dotyczącego ustalenia w planie terenu UT/1 niezgodnego z ustaleniami SUIKZP informuję, że zapisy studium nie zawierają wprost zakazów dla realizacji tej funkcji. Ponadto teren UT/1 położony jest nie na gruntach chronionych w rozumieniu ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych i został przewidziany pośród terenów wskazanych do zalesienia oraz przylega on do dużego kompleksu leśnego (poza granicami opracowania-wschodnia strona) i są to głównie klasy gruntów V i VI. Dla terenu UT/1 przewidziano także zapisy chroniące przed jego intensywnym zabudowaniem, czyli będzie on w praktyce zachowywał charakter zielony –

rolniczy (m.in. poprzez min. powierzchnię biologicznie czynną, min. powierzchnię zabudowy czy min. powierzchnię działki). Naszym zdaniem takie przeznaczenie terenu UT/1 w planie nie narusza ustaleń Studium.”

Tym samym, zdaniem organu nadzoru, zachodzi sprzeczność pomiędzy ustaleniami Studium i planu.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.

Powyższe oznacza, że uchwalając plan zagospodarowania przestrzennego organ gminy zobowiązany jest do uwzględnienia regulacji Studium i określenia w planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczenia terenów w taki sposób, aby nie był on sprzeczny z ustaleniami Studium.

W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się, że „organy gminy przy tworzeniu i uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego związane są ustaleniami studium. Stopień związania planu miejscowego ustaleniami studium uzależniony jest jednak od szczegółowości zapisów studium, co oznacza, że związanie to może być silniejsze lub słabsze. Stopień szczegółowości ustaleń studium zależy zatem od woli organu uchwalającego studium (por. wyroki NSA: z dnia 1 lipca 2010, II OSK 904/10; z dnia 27 września 2007, II OSK 1028/07, publ.www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Niewątpliwie jest, że uchwałą w sprawie studium rada dokonuje swoistego samoograniczenia w zakresie uchwalanych planów zagospodarowania przestrzennego. Wprawdzie studium, określając politykę przestrzenną gminy, jest bardziej ogólnym i bardziej elastycznym aktem od miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, niemniej jednak zawiera nieprzekraczalne ramy dla planowania przestrzennego. Należy mieć na uwadze, że w akcie tym rada dokonuje kwalifikacji poszczególnych obszarów gminy i może określić ich przeznaczenie (por. wyrok NSA z dnia 27 września 2007r. II OSK 1028/07, publ.www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Skoro rada może w studium określić przeznaczenie danego terenu, to czyniąc to, w konsekwencji ogranicza swobodę w ustaleniu przeznaczenia danego terenu na etapie postępowania planistycznego.”

Odnosząc się do wyjaśnień Burmistrza Góry należy podkreślić, że wbrew przytoczonym twierdzeniom, Studium dla obszarów gminy zlokalizowanych poza strefami określonymi w jego regulacjach, wyraźnie zakazuje wprowadzenia przeznaczenia usługi turystyczne, o czym świadczy cytowany wcześniej zapis „dopuszczenie rozwoju zabudowy mieszkaniowej, przemysłowo-magazynowej, handlu oraz usług (z wyjątkiem turystyczno-rekreacyjnych)”.

Nie można zatem przyjąć, że odpowiada wymogom prawa plan zagospodarowania przestrzennego określający przeznaczenie określonego terenu w sposób niedający się pogodzić z ustaleniami Studium. Jak stanowił ustawodawca w art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych.

Mając na uwadze powyższe ustalenia odnośnie obszaru UT/1 stwierdzenia wymaga zatem, że skoro dla obszarów zlokalizowanych poza strefami Studium wyłącza możliwość lokalizacji usług turystycznych, w przypadku, gdy Rada przeznaczenie terenu oznaczonego symbolem UT/1 chciała określić jako usługi turystyczne, zobowiązana była do uprzedniej zmiany Studium w tym zakresie.

Skoro taka zmiana Studium nie została dokonana i w dacie uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego na obszarze UT/1 funkcjonował zakaz lokalizacji usług turystyczno - rekreacyjnych, wprowadzenie na tym obszarze takich właśnie usług powoduje sprzeczność planu ze Studium.

Powyższe, w ocenie organu nadzoru, uzasadnia orzeczenie o nieważności § 19 oraz rysunku planu w zakresie obszaru UT/1, a także § 13 ust. 1 pkt 4, § 13 ust. 2 pkt 4, § 30 pkt 2 we fragmencie „UT”, jako podjętych z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 1 i art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W § 5 ust. 2 pkt 2 Rada wskazała, że dodatkowo na terenie opracowania planu obowiązują następujące ustalenia: Część obszaru opracowania planu znajduje się w granicach projektowanego Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Natura 2000 PLH 020084 „Dolina Dolnej Baryczy”. Wszelkie przedsięwzięcia na tym terenie powinny spełniać wymagania przepisów odrębnych z zakresu ochrony środowiska. Na obszarze objętym planem wprowadza się zakaz lokalizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Każde działanie podejmowane lub planowane na obszarze Natura 2000 i w jego najbliższej otulinie bezwzględnie podlegać winno procedurze OOS, z obligatoryjnym uwzględnieniem warunków ochrony siedliska oraz towarzyszącej mu flory i fauny.

Tymczasem zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.), przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na śro-

dowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko:

- 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1.

Z kolei w art. 59 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko realizacja planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w ust. 1 wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli: 1) przedsięwzięcie to może znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, a nie jest bezpośrednio związane z ochroną tego obszaru lub nie wynika z tej ochrony; 2) obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 został stwierdzony na podstawie art. 96 ust. 1.

Z kolei przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zostały określone przez Radę Ministrów w rozporządzeniu z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397).

Powyższe oznacza, że nie każde przedsięwzięcie podejmowane na obszarze Natura 2000 będzie wymagało przeprowadzenia procedury oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko czy też na obszar Natura 2000, ale tylko takie przedsięwzięcia, odnośnie których ocena ta została przewidziana w art. 59 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Co więcej, zgodnie z art. 63 ust. 1 pkt 2 lit. e ww. ustawy, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie następujące uwarunkowania, określone w tym przepisie, w tym usytuowanie przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym użytkowaniu terenu, zdolności samooczyszczania się środowiska i odnawiania się zasobów naturalnych, walorów przyrodniczych i krajobrazowych oraz uwarunkowań miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego – uwzględniające obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, zawarcie w treści przedmiotowego planu zagospodarowania przestrzennego zapisów zobowiązujących wykonawcę uchwały do poddania procedurze oceny oddziaływania na środowisko każdego działania podejmowanego lub planowanego na obszarze Natura 2000 i w jego najbliższej otulinie, nie może zostać uznane za stanowienie w zakresie zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, do czego Rada była upoważniona na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Powyższe, w ocenie organu nadzoru, uzasadnia orzeczenie o nieważności § 5 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „Każde działanie podejmowane lub planowane na obszarze Natura 2000 i w jego najbliższej otulinie bezwzględnie podlegać winno procedurze OOS, z obligatoryjnym uwzględnieniem warunków ochrony siedliska oraz towarzyszącej mu flory i fauny” jako podjętego z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 59 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

W § 22 ust. 4 Rada postanowiła, że „Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem R/19, R/20 oraz R/21 dopuszcza się realizację zabudowy zagrodowej w ramach prowadzonej działalności rolniczej.”

Postępowanie nadzorcze ujawniło, że powyższy zapis wprowadzono do ustaleń planu po zakończeniu etapu procedury planistycznej jakim jest uzyskanie opinii i uzgodnień właściwych organów.

Burmistrz Góry zajmując stanowisko odnośnie powyższego wskazała, że „Zapis par. 22 ust. 4 tekstu uchwały dopuszczający na terenach R/19- 21 realizację zabudowy zagrodowej został wprowadzony na wniosek Gminy Góra po zakończeniu etapu opiniowania i uzgadniania. Spowodowane to było faktem, że dokonano dodatkowej analizy i stwierdzono, że w/w tereny położone są w bezpośrednim centrum miejscowości, stycznie do istniejącej drogi i z dostępem do istniejących mediów. Nie stwierdzono, aby wprowadzenie tego zapisu naruszało uzyskane do planu opinie i uzgodnienia. Na etapie wyłożenia planu do publicznego wglądu zapis ten był już uwzględniony i każdy miał prawo się z nim zapoznać.”

W ocenie organu nadzoru wprowadzenie w treści planu powyższej regulacji spowodowało zmianę przeznaczenia terenu R/19, R/20 i R/21.

W § 22 przeznaczenie podstawowe terenów oznaczonych symbolem R zostało określone jako tereny rolnicze – uprawy polowe. § 22 ust. 2 stanowi z kolei, że w zakresie zasad oraz zagospodarowania terenu ustala się zakaz lokalizacji wszelkich obiektów kubaturowych z wyłączeniem zabudowy siedliskowej towarzyszącej działalności rolniczej (...).

Powyższe oznacza, że dopuszczenie na obszarach oznaczonych symbolami R/19, R/20 i R/21 realizacji zabudowy zagrodowej w ramach prowadzonej działalności rolniczej, mimo dopuszczenia na tych obszarach zabudowy siedliskowej towarzyszącej działalności rolniczej, powoduje znaczną zmianę przeznaczenia tych terenów, dopuszcza bowiem zabudowę zagrodową na obszarach, na których zabudowa ta nie została przewidziana.

Co więcej, procedura planistyczna dla tych terenów prowadzona była jako dla terenów upraw polowych. Ponadto wprowadzając możliwość zagospodarowania tych terenów jako terenów zabudowy zagrodowej nie wprowadzono żadnych dodatkowych warunków, jakie taka zabudowa miałaby spełniać. Tym samym, zastosowania znajdowałyby ustalenia dotyczące terenów przeznaczonych w planie pod zabudowę zagrodową, określone w § 16 planu, w którego ustępie 1 pkt 2 dopuszczono lokalizację: a) nieuciążliwych usług lokalnych (komercyjne lub publiczne) o nieprzekraczającej 30% powierzchni całkowitej budynku mieszkalnego, usługi mogą być lokalizowane w adaptowanych pomieszczeniach budynku mieszkalnego, budynkach inwentarskich i gospodarczych oraz w pomieszczeniach dobudowanych do budynku lub w obiektach wolnostojących, b) zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, c) zieleni urządzonej, w tym zadrzewień i zakrzewień, d) urządzeń infrastruktury technicznej, miejsc parkingowych i garaży wolnostojących.

W tym miejscu wskazania wymaga, że ustawodawca w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w sposób jednoznaczny określił etapy procedury planistycznej, których realizacja poprzedza uchwalenie planu.

W przedmiotowej sprawie, zdaniem organu nadzoru, miała miejsce znaczna zmiana przeznaczenia terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem R/19, R/20 oraz R/21, która to zmiana została wprowadzona w treści planu po zakończeniu zasadniczej części procedury planistycznej.

Zgodnie z art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego, po uzyskaniu uzgodnień i opinii, wprowadza zmiany wynikające z uzyskanych opinii i dokonanych uzgodnień oraz ogłasza, w sposób określony w pkt 1, o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu na co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia i wykląda ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko do publicznego wglądu na okres co najmniej 21 dni oraz organizuje w tym czasie dyskusję publiczną nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami.

Tym samym, zmiany, jakie może wprowadzić wójt po uzyskaniu uzgodnień i opinii mogą wynikać z uzyskanych opinii i dokonanych uzgodnień. Nie mogą to być zatem dowolne zmiany, w tym powodujące zmianę przeznaczenia terenu.

W sytuacji, gdy wolą organów gminy było wprowadzenie w treści planu zmian w przeznaczeniu terenów już po uzyskaniu opinii i dokonaniu uzgodnień właściwych organów, Rada była zobowiązana do powtórzenia procedury planistycznej we właściwym zakresie.

Powyższe oznacza, że w przypadku dokonania w treści § 22 zmian powodujących zmianę wcześniej określonego przeznaczenia terenu, bez ponowienia procedury planistycznej w określonym zakresie, naruszone zostały zasady sporządzania planu.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, zasadne jest orzeczenie o nieważności § 22 ust. 4 planu, z powodu istotnego naruszenia art. 28 ust. 1 w zw. z art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W § 25 przedmiotowego planu zagospodarowania przestrzennego Rada zawarła ustalenia dla elektrowni wiatrowych, oznaczonych w planie symbolem EW/1- EW/5.

W trakcie postępowania nadzorczego dotyczącego planu organ nadzoru stwierdził, że w § 25 ust. 1, w zakresie przeznaczenia terenów, Rada ustaliła, że lokalizacja obiektów budowlanych elektrowni wiatrowych nastąpi zgodnie z nieprzekraczalnymi liniami zabudowy, a w przypadku ich braku zgodnie z przepisami odrębnymi.

Ponadto ustalono, że wbrew wymaganiom art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym, w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, czyli m.in. elektrowni wiatrowych, oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisk, w przedmiotowym planie zagospodarowania przestrzennego wyznaczono jedynie zasięg izofony 40dB od elektrowni wiatrowych, a nie granice stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy

przekraczającej 100 kW na środowisko. Zastrzeżenie w powyższej kwestii wyraził również Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w opiniach z dnia 11 kwietnia 2012 r., znak: WSI.410.152.2012.KM.1 oraz z dnia 20 czerwca 2012 r. o sygnaturze: WSI.410.152.2012.KM.4.

Burmistrz Góry w piśmie Nr PRI 6723.75.2012 z dnia 6 listopada 2012 r. wyjaśniła, że „W zakresie zapytania dotyczącego ustaleń § 25, ust. 1, pkt 1 w zakresie zapisów lokalizacji elektrowni wiatrowych, w przypadku braku nieprzekraczalnych linii zabudowy informuję, że dla tych terenów przepisy odrębne to: przez analogię zapisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie z dnia 12 kwietnia 2002 r. ze zmianami (Dz. U. Nr 75, poz. 690) oraz prawo władania terenem, które uniemożliwia np. umieszczenie obiektu i jego fundamentu na działce sąsiedniej.

Wskazane lokalizacje są precyzyjnym umiejscowieniem elektrowni wiatrowych (wraz z dojazdami i obiektami towarzyszącymi) na etapie planu miejscowego. Są to obszary po ok. 0,5 ha na działkach o powierzchni 68 ha i 220 ha. Precyzyjna lokalizacja zostanie podana w projekcie budowlanym, ale nie jest to przedmiot ustaleń planu miejscowego.”

W tym miejscu wskazania wymaga, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

Z kolei w § 4 pkt 6 rozporządzenia, określając wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego Minister Infrastruktury wskazał, że ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

W ocenie organu nadzoru powyższe oznacza, że Rada wprowadzając w treści planu poszczególne ustalenia dla terenów oznaczonych symbolami EW, zobowiązana była do określenia linii zabudowy i oznaczenia ich na rysunku planu.

Za takie działanie nie może być natomiast uznane odesłanie do odrębnych przepisów i wskazanie, że w przypadku braku linii rozgraniczających, lokalizacja obiektów budowlanych elektrowni wiatrowych nastąpi zgodnie z przepisami odrębnymi.

Z kolei w piśmie PRI 6723.77.2012 z dnia 9 listopada 2012 r., odnosząc się do kwestii braku granic stref ochronnych dla elektrowni wiatrowych Burmistrz Góry wskazała, że „ustalenia dotyczące stref ochronnych zostały określone dla terenów oznaczonych symbolem R w par. 22, w szczególności w ust. 2, a za strefę oznaczoną na rysunku planu uznać należy „zasięg izofony 40dB od elektrowni wiatrowych” wskazany na rysunku i w jego legendzie. Wrysowanie w/w izofony stanowi spełnienie wymogu dotyczącego określenia stref ochronnych.”

Zdaniem organu nadzoru powyższe twierdzenia Burmistrza Góry nie znajdują uzasadnienia.

Wskazany § 22 ust. 2 planu stanowi bowiem, że w zakresie zasad oraz zagospodarowania terenu ustala się zakaz lokalizacji wszelkich obiektów kubaturowych z wyłączeniem zabudowy siedliskowej towarzyszącej działalności rolniczej, w strefie oznaczonej na rysunku planu wokół projektowanych terenów EW określa się zakaz lokalizacji wszelkiej zabudowy kubaturowej.

Strefa wskazana w § 22 ust. 2 nie została jednakże oznaczona na rysunku planu.

Sam fakt określenia zasięgu izofony jako 40dB, czyli de facto ustalenia strefy oddziaływania w zakresie uciążliwości hałasu, nie jest równoznaczny z określeniem granic stref ochronnych elektrowni wiatrowych, związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko.

Nie można bowiem utożsamiać oznaczenia izofony, czyli strefy oddziaływania w zakresie uciążliwości hałasu z oznaczeniem granic stref ochronnych urządzeń elektrowni wiatrowych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko.

Zdaniem organu nadzoru brzmienie art. 15 ust. 3 pkt 3a w zw. z art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w przypadku wprowadzenia w planie przeznaczenia terenu pod elektrownie wiatrowe, jednoznacznie rozstrzyga o obowiązkowym wprowadzeniu w ustaleniach planu i jednocześnie obowiązkowym oznaczeniu na rysunku planu granic stref ochronnych urządzeń elektrowni wiatrowych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Samo wskazanie w treści planu, że „w strefie oznaczonej na

rysunku planu wokół projektowanych terenów EW określa się zakaz lokalizacji wszelkiej zabudowy kubaturowej” nie może być uznane za realizację tego ustawowo określonego wymogu. Strefa ta, jak wynika wprost z art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, musi być oznaczona na rysunku planu. Sam zapis ustalający istnienie tej strefy nie pozwala bowiem na ustalenie faktycznego jej zasięgu.

Powyższe, w ocenie organu nadzoru, uzasadnia orzeczenie o nieważności § 25, rysunku planu w zakresie terenów EW/1-EW/5, a także § 13 ust. 1 pkt 5 i § 13 ust. 2 pkt 5 oraz § 30 pkt 2 we fragmencie „EW”, z powodu istotnego naruszenia art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 3a i art. 10 ust. 2a, a także art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W § 7 ust. 2 pkt 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”, § 11 ust. 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”, § 11 ust. 2 pkt 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”, § 11 ust. 2 pkt 2 lit. a we fragmencie „(przewody prowadzone w liniach rozgraniczających ulic za zgodą zarządcy drogi”, § 11 ust. 2 pkt 2 lit. b we fragmencie „w uzgodnieniu z właścicielami nieruchomości”, § 11 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „za zgodą zarządcy dróg” oraz „za zgodą ich zarządcy”, § 11 ust. 2 pkt 4 we fragmencie „za zgodą zarządcy dróg”, § 11 ust. 2 pkt 4 lit. a we fragmencie „w uzgodnieniu z właścicielami nieruchomości”, w § 11 ust. 2 pkt 5 lit. a we fragmencie „Dopuszcza się odstępstwo od ww. zasady w uzgodnieniu z właścicielem terenu i zarządcą sieci”, § 11 ust. 2 pkt 5 lit. c we fragmencie „odbywać się będzie na warunkach określonych przez właściciela sieci”, § 11 ust. 2 pkt 5 lit. d we fragmencie „po uzgodnieniu z zarządcą sieci”, § 11 ust. 2 pkt 5 lit. e we fragmencie „za zgodą zarządcy sieci”, § 11 ust. 2 pkt 7 we fragmencie „na warunkach określonych przez właściciela sieci”, w § 25 ust. 1 pkt 7 we fragmencie „pod warunkiem uzyskania stosownych uzgodnień od zarządcy drogi”, w § 25 ust. 2 pkt 6 we fragmencie „pod warunkiem uzyskania stosownych pozwoleń od gestora sieci”, w § 25 ust. 2 pkt 7 we fragmencie „pod warunkiem uzyskania stosownych pozwoleń od gestora sieci”, w § 26 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”, w § 26 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”, w § 26 ust. 3, w § 27 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”, w § 27 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządców sieci”, w § 29 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi” Rada uzależniła możliwość dokonania określonych czynności przewidzianych w ustaleniach planu od uzyskania zgody udzielonej przez podmioty takie jak zarządca drogi, zarządca sieci, właściciel terenu czy też zarządca. Przepisy te zamieszczono wśród wymagań wynikających z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych, zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej, a także wśród ustaleń dla poszczególnych terenów objętych planem.

Zdaniem organu nadzoru wskazane uregulowania uchwały wykraczają poza przyznaną kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad dotyczących modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wyrażoną w art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zakres przedmiotowy i granice tej kompetencji skonkretyzowano w § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym wspomniane zasady powinny zawierać:

- a) określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych,
- b) określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym,
- c) wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

W przepisach ustawy i rozporządzenia wskazano zatem jednoznacznie materię przekazaną do uregulowania mieszczącą się w granicach władztwa planistycznego gminy. Nakładanie obowiązków w postaci konieczności uzyskania zgód, uwzględnienia warunków i zasad ustalanych przez określone podmioty stanowi wykroczenie poza kompetencję przyznaną mocą art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W zakresie konieczności przestrzegania granic kompetencji ustawowej oraz działania na podstawie i w granicach prawa należy przyjąć, iż organ stanowiący, podejmując akty prawne (zarówno akty prawa miejscowego jak i akty, które nie są zaliczane do tej kategorii aktów prawnych) w oparciu o normę ustawową, musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Upoważnienie do wydawania przepisów wykonawczych odgrywa bowiem podwójną rolę – formalną, tworząc podstawę kompetencyjną do wydawania aktów prawnych, oraz materialną, będąc gwarancją spójności systemu prawa oraz koherencji treściowej przepisów. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się po-

gląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiegoś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”.

Ponadto przepis § 142 ust. 2 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100 poz. 908) stanowi, że: „Akty prawa miejscowego są stanowione przez sejmik województwa, radę lub zarząd powiatu oraz radę lub zarząd gminy na podstawie przepisów upoważniających zamieszczonych w ustawach dotyczących odpowiednich samorządów terytorialnych albo w innych ustawach”. Działania jednostek samorządu terytorialnego muszą być zatem oparte na podstawie prawnej, przy czym zakres tych działań i kompetencji organów jednostek samorządowych wyznaczają ustawy. W rozporządzeniu (tu: akcie prawa miejscowego) zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym (upoważnieniu ustawowym) – § 115 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”.

Wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej stwarza ponadto ryzyko powtórzenia lub modyfikacji norm obecnych w innych aktach prawnych, w tym także norm hierarchicznie wyższych zawartych w ustawach. Skutki takie są trudne do przewidzenia, stąd konieczność ścisłego przestrzegania granic umocowania prawnego do podejmowania uchwał.

Co więcej, kompetencja przewidziana w art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie obejmuje możliwości regulowania w planie miejscowym zakresu spraw podlegających procedurze uzyskiwania zgody zarządcy drogi publicznej, czyli jego ustawowych kompetencji. Najważniejsze spośród uprawnień zarządcy drogi określa art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 ze zm.). Do uprawnień tych należy: 1) opracowywanie projektów planów rozwoju sieci drogowej oraz bieżące informowanie o tych planach organów właściwych do sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego; 2) opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich; 3) pełnienie funkcji inwestora; 4) utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2; 5) realizacja zadań w zakresie inżynierii ruchu; 6) przygotowanie infrastruktury drogowej dla potrzeb obronnych oraz wykonywanie innych zadań na rzecz obronności kraju; 7) koordynacja robót w pasie drogowym; 8) wydawanie zezwoleń na zajęcie pasa drogowego i zjazdu z dróg oraz pobieranie opłat i kar pieniężnych; 9) prowadzenie ewidencji dróg, obiektów mostowych, tuneli, przepustów i promów oraz udostępnianie ich na żądanie uprawnionym organom; 9a) sporządzanie informacji o drogach publicznych oraz przekazywanie ich Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad; 10) przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, w tym weryfikację cech i wskazanie usterek, które wymagają prac konserwacyjnych lub naprawczych ze względu na bezpieczeństwo ruchu drogowego; 10a) badanie wpływu robót drogowych na bezpieczeństwo ruchu drogowego; 11) wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających; 12) przeciwdziałanie niszczeniu dróg przez ich użytkowników; 13) przeciwdziałanie niekorzystnym przeobrażeniom środowiska mogącym powstać lub powstającym w następstwie budowy lub utrzymania dróg; 14) wprowadzanie ograniczeń lub zamykanie dróg i drogowych obiektów inżynierskich dla ruchu oraz wyznaczanie objazdów drogami różnej kategorii, gdy występuje bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa osób lub mienia; 15) dokonywanie okresowych pomiarów ruchu drogowego; 16) utrzymywanie zieleni przydrożnej, w tym sadzenie i usuwanie drzew oraz krzewów; 17) nabywanie nieruchomości pod pasy drogowe dróg publicznych i gospodarowanie nimi w ramach posiadanego prawa do tych nieruchomości; 18) nabywanie nieruchomości innych niż wymienione w pkt 17 na potrzeby zarządzania drogami i gospodarowanie nimi w ramach posiadanego do nich prawa; 19) zarządzanie i utrzymywanie kanałów technologicznych i pobieranie opłat, o których mowa w art. 39 ust. 7; 20) zarządzanie bezpieczeństwem dróg w transeuropejskiej sieci drogowej.

Należy zatem zauważyć, że przywołane przepisy zaskarżonej uchwały dotyczące uzyskania zgody, czy uwzględnienia warunków określonych podmiotów nie tylko naruszają granice kompetencji wyznaczonej w art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ale prowadzą także do powtó-

rzenia lub modyfikacji określonych przepisów ustawowych dotyczących uprawnień zarządców dróg. Zadania zarządców dróg, związane z administrowaniem drogami są określone w aktach rangi ustawy i nie mogą być powtarzane bądź modyfikowane w akcie prawa miejscowego.

Powyższe rozważania pozostają aktualne również odnośnie przewidzianego we wskazanych wyżej regulacjach planu obowiązku uzyskania zgody innych podmiotów na podjęcie określonego działania czy też na odstępstwo od ustaleń planu.

W zakresie powtórzeń i modyfikacji przepisów ustawy, orzecznictwo wielokrotnie wskazywało, że powtórzenia i modyfikacje, jako wysoce dezinformujące, stanowią istotne naruszenie prawa (wyrok NSA z dnia 16 czerwca 1992 r. sygn. akt II SA 99/92, opublikowany ONSA 1993/2/44; wyrok NSA oz. we Wrocławiu z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98, opublikowany OSS 2000/1/17; wyrok NSA z dnia 6 czerwca 1996 r., sygn. akt SA/Wr 2761/95, niepublikowany). Powtarzanie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały może bowiem prowadzić do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji. Trzeba, bowiem liczyć się z tym, że powtórzony, czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne.

Powyższe, w ocenie organu nadzoru, uzasadnia orzeczenie o nieważności § 7 ust. 2 pkt 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”, § 11 ust. 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”, § 11 ust. 2 pkt 1 we fragmencie „za zgodą zarządcy drogi”, § 11 ust. 2 pkt 2 lit. a we fragmencie „(przewody prowadzone w liniach rozgraniczających ulic za zgodą zarządcy drogi”, § 11 ust. 2 pkt 2 lit. b we fragmencie „w uzgodnieniu z właścicielami nieruchomości”, § 11 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „za zgodą zarządcy dróg” oraz „za zgodą ich zarządcy”, § 11 ust. 2 pkt 4 we fragmencie „za zgodą zarządcy dróg”, § 11 ust. 2 pkt 4 lit. a we fragmencie „w uzgodnieniu z właścicielami nieruchomości”, w § 11 ust. 2 pkt 5 lit. a we fragmencie „Dopuszcza się odstępstwo od ww. zasady w uzgodnieniu z właścicielem terenu i zarządcą sieci”, § 11 ust. 2 pkt 5 lit. c we fragmencie „odbywać się będzie na warunkach określonych przez właściciela sieci”, § 11 ust. 2 pkt 5 lit. d we fragmencie „po uzgodnieniu z zarządcą sieci”, § 11 ust. 2 pkt 5 lit. e we fragmencie „za zgodą zarządcy sieci”, § 11 ust. 2 pkt 7 we fragmencie „na warunkach określonych przez właściciela sieci”, w § 25 ust. 1 pkt 7 we fragmencie „pod warunkiem uzyskania stosownych uzgodnień od zarządcy drogi”, w § 25 ust. 2 pkt 6 we fragmencie „pod warunkiem uzyskania stosownych pozwoleń od gestora sieci”, w § 25 ust. 2 pkt 7 we fragmencie „pod warunkiem uzyskania stosownych pozwoleń od gestora sieci”, w § 26 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”, w § 26 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”, w § 26 ust. 3, w § 27 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”, w § 27 ust. 2 pkt 3 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi”, w § 29 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na warunkach określonych przez zarządcę drogi” jako podjętych z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w zw. z § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W § 8 ust. 3 Rada postanowiła, że południowa część obszaru objętego planem położona jest w granicach zalewu wody Q1%, dla którego obowiązują właściwe przepisy szczególne.

Postępowanie nadzorcze ujawniło, że obszar Q1% nie został oznaczony na rysunku planu.

Wyjaśniając powyższe Burmistrz wskazała, że „zapis ten nie został określony jako ustalenie obowiązujące. Doszło do niezamierzonej omyłki redakcyjnej i zapis ten nie ma charakteru obowiązującego i nie oznaczono go na rysunku planu ani nie sformułowano dla niego innych ustaleń.”

Zdaniem organu nadzoru powyższy zapis nie może zostać uznany za niezamierzoną omyłkę redakcyjną. Co więcej, Rada w ustaleniach planu nie wskazała, że zapis ten nie ma charakteru obowiązującego. Tym samym o obowiązującym bądź też wyłącznie informacyjnym ustaleniu planu nie może przesądzać stwierdzenie innego podmiotu, tutaj: Burmistrza Góry.

Powyższe oznacza, że wprowadzając ustalenie, że południowa część obszaru objętego planem położona jest w granicach zalewu wody Q1%, Rada nie oznaczyła tego obszaru na rysunku planu.

W § 4 pkt 1 ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) w zakresie wymogów dotyczących stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego stanowi, że ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów.

Tym samym, skoro Rada wskazała w ustaleniach planu, że część terenów objętych planem leży w granicach zalewu wody Q1%, zobowiązana była do zaznaczenia na rysunku planu tego obszaru.

Z kolei działanie polegające na nieoznaczeniu na rysunku planu tego obszaru powoduje, że Rada w tym zakresie naruszyła zasady sporządzania planu.

Samo określenie w ustaleniach planu, że południowa część obszaru objętego ustaleniami planu leży w granicach zalewu wody Q1%, bez zamieszczenia odpowiednich ustaleń na rysunku planu, nie pozwala bowiem na odniesienie tego oznaczenia do rysunku planu.

Powyższe powoduje, że w przypadku obszaru Q1% brak jest możliwości powiązania ustaleń treści planu z rysunkiem planu.

Podobnie, na rysunku planu, w sąsiedztwie terenów RU/1 oraz U/1 nie zostały oznaczone, odpowiednio, drogi klasy G (§ 17 ust. 2 pkt 4 lit. a) i klasy L (§ 18 ust. 2 pkt 4 lit. b). Organ nadzoru w piśmie NK-N6.4131.765.2012.JK8 kierowanym do Burmistrza Góry wskazał, że występują nieścisłości w zakresie zapisów tekstu uchwały dotyczących nieprzekraczalnych linii zabudowy, do których brak odniesienia na rysunku planu, tj. brak możliwości identyfikacji nieprzekraczalnych linii zabudowy dla terenów RU/1 od linii rozgraniczających drogi klasy G (§ 17 ust. 2 pkt 4 lit. a) oraz dla terenów U od linii rozgraniczających drogi klasy L (nie wyznaczono ich w planie – § 18 ust. 2 pkt 4 lit. b).

Burmistrz Góry w piśmie PRI 6723.77.2012 z dnia 9 listopada 2012 r. zakresie nieścisłości dotyczących nieprzekraczalnych linii zabudowy dla terenu RU/1- zapis par. 17 ust. 2 pkt 4a- droga KDG oraz dla terenów U/1- 3 - zapis par. 18 ust.2 pkt 4b - droga KDL wyjaśniła, że „w obu przypadkach doszło do niezamierzonej omyłki redakcyjnej. Ani teren RU ani U nie są położone przy drodze KDG (RU) oraz KDL (U) wobec powyższego w/w zapisy nie będą miały zastosowania. Naszym zdaniem nie będzie to przeszkadzać w prawidłowym posługiwaniu się planem.”

Tym samym, również w tym przypadku, skoro teren RU/1 nie jest położony przy drodze KDG, a teren U/1- 3 nie jest położony przy drodze KDL, nie jest możliwe, w tym zakresie, powiązanie ustaleń planu z rysunkiem tego planu.

W ocenie organu nadzoru realizacja procedury planistycznej, bez zamieszczenia na rysunku planu wszystkich ustaleń treści planu, podobnie jak wprowadzenie w treści planu ustaleń nieznajdujących odniesienia do rysunku planu, narusza prawo w sposób istotny. Analiza regulacji art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym pozwala stwierdzić, że załącznik graficzny stanowi integralną część uchwały i odzwierciedla w sposób graficzny tekstowe ustalenia planu. Oznacza to, że załącznik graficzny nie może zawierać ustaleń innych niż treść uchwały. Skoro na załączniku graficznym nie oznaczono obszaru Q1%, Rada była zobowiązana do wyeliminowania ustaleń w tym zakresie z treści planu. Podobnie, skoro tereny RU/1 i U/1 nie są położone, odpowiednio, przy drodze KDG i KDL, Rada nie była władna do określania odległości nieprzekraczalnej linii zabudowy od tych dróg.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią uchwały a jej częścią graficzną polegająca na nieoznaczeniu na rysunku planu ustaleń tekstu uchwały i na braku możliwości powiązania tekstu planu z rysunkiem planu, stanowi naruszenie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego.

Dodatkowego podkreślenia wymaga, że plan zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jest aktem prawa miejscowego. Tym samym, co dodatkowo potwierdził ustawodawca w art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Plan powinien zatem zawierać ustalenia o charakterze jednoznacznym, niepowodujące wątpliwości interpretacyjnych, wpływających na wykonywanie prawa własności.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, zasadnym jest orzeczenie o nieważności § 8 ust. 2 jako podjętego z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a także § 17 ust. 2 pkt 4 lit. a oraz § 18 ust. 2 pkt 4 lit. b, jako podjętych z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W § 13 planu Rada określiła zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych ustaleniami planu. Dodatkowo, w poszczególnych paragrafach, określając ustalenia dla terenów objętych ustaleniami planu, Rada określiła minimalną szerokość frontu działki budowlanej oraz minimalną powierzchnia działki budowlanej.

Powyższe dotyczy § 14 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 15 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 16 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 17 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 18 ust. 2 pkt 11 i pkt 12, § 19 ust. 2 pkt 11 i pkt 12

Tym samym w ww. regulacjach Rada powtórzyła określone wcześniej zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości. Określone w § 14 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 15 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 16 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 17 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 18 ust. 2 pkt 11 i pkt 12, § 19 ust. 2 pkt 11 i pkt 12 parametry są dla poszczególnych terenów tożsame z tymi, określonymi w § 13.

W tym miejscu wskazania wymaga, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym.

Z kolei § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) stanowi, że ustalenia dotyczące szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości powinny zawierać określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego.

Podkreślenia wymaga przy tym, że ustawodawca dodatkowo, poza zasadami scalania i podziału, na możliwość określenia w planie miejscowym minimalnych powierzchni działek wskazuje tylko w przypadku działek budowlanych. Redakcja § 14 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 15 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 16 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 17 ust. 2 pkt 14 i pkt 15, § 18 ust. 2 pkt 11 i pkt 12, § 19 ust. 2 pkt 11 i pkt 12 pozwala z kolei stwierdzić, że Rada nie określiła minimalnej powierzchni działki budowlanej, czyli nie realizowała kompetencji z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ale powtórzyła część ustalonych wcześniej zasad scalania i podziału, wskazując jednocześnie, że szerokość frontu i minimalna powierzchnia dotyczy nie działki, ale działki budowlanej.

Należy podkreślić, że dla określenia zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości działka traktowana jest jako działka gruntu w rozumieniu regulacji art. 4 pkt 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami i pod pojęciem tym należy rozumieć niepodzielną, ciągłą część powierzchni ziemskiej stanowiącą część lub całość nieruchomości gruntowej.

W ocenie organu nadzoru nie każda działka będzie zatem stanowiła działkę budowlaną.

Mając na uwadze fakt, że Rada zobowiązana była do określenia zasad i warunków scalania dla wszystkich działek objętych ustaleniami planu, nie tylko działek budowlanych, zasadnym jest stwierdzenie nieważności § 14 ust. 2 pkt 14 we fragmencie „budowlanych” i pkt 15 we fragmencie „budowlanych”, § 15 ust. 2 pkt 14 we fragmencie „budowlanych” i pkt 15 we fragmencie „budowlanych”, § 16 ust. 2 pkt 14 we fragmencie „budowlanych” i pkt 15 we fragmencie „budowlanych”, § 17 ust. 2 pkt 14 we fragmencie „budowlanych” i pkt 15 we fragmencie „budowlanych”, § 18 ust. 2 pkt 11 we fragmencie „budowlanych” i pkt 12 we fragmencie „budowlanych”, § 19 ust. 2 pkt 11 we fragmencie „budowlanych” i pkt 12 we fragmencie „budowlanych”, jako podjętych z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 8 i § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzam jak na wstępie.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, w związku z art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 163, poz. 1270 z późn. zm.) niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, za pośrednictwem Wojewody Dolnośląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Dolnośląski:
Aleksander Marek Skorupa